

měly časově náročnou práci v nemocnici. Ale před pár týdny slíbily, že přijedou, jen co na kopcích skončí sezóna. V horách kolem jejich města se lyžovalo o sto šest a nemocniční vrtulníky startovaly každou chvíli. Klid bude zase až od května.

Dva krajíce chleba s máslem a fíkovou marmeládou zmizely během chvíle, stejně jako zelený čaj z plechového hrnku. Arno si dlaní utřel ústa a z vousů si smetl drobky. Teprve pak vyrazil do koupelny provést ranní hygienu. Cestou jen tak mimochodem koukl na hodiny.

Za minutu pět!

Jako připomenutí, proč je vzhůru tak brzy, se znovu ozval ten příšerný zvuk, který ho předtím vyhnal z postele. Nemilosrdný, krutý a ždímající ze všech živých tvorů v okolí slzy bezmoci.

Tohle bude potřeba vyřešit, uvědomil si Arno. A spíš dřív než později, protože až někomu v ulici rupnou nervy, může to dopadnout opravdu zle.

2.

Táhlo na sedmou, obchod na návsi měl otevřít za pár minut. Arno vyšel před dům skoro současně se sousedem Vildou a samozřejmě mu nemohl ujít jeho nakvašený výraz.

„Co se děje, kamaráde?“ zeptal se, jako by to sám dobře nevěděl.

„Co asi?! V půl pátý ráno už zase randál, že by to vzbudilo mrtvýho! Přisáhám bohu, že toho parchanta zabiju!“

Přesně na tohle Arno myslel, když se šoural do koupelny. Že někdo už brzy vezme spravedlnost do vlastních rukou.

„Co mám říkat já?“ namítl. „Slyším to v přímém přenosu.“

„No vždyť!“ přitakal Vilda. „Divím se, žes ho už dávno nesundal! Zůstala ti pistole, že jo? Nebo ne?“

Šlo o kohouta, kterého si před několika dny pořídil Arnův druhý soused. Starý Hanák byl samotář, kterého nezajímalo, co si kdo v ulici myslí. Nebo jestli se někdo třeba nepotřebuje vyspat. Když jeho kohout spustil poprvé, postavilo to do pozoru každého v okruhu několika set metrů. Sám dědek vstával kolem čtvrté, takže jemu ten příšerný randál nijak nevadil. Nehledě na to, že používal naslouchadlo, a to si nasazoval až během

dopoledne. Hanák měl několik slepic, které se potulovaly po zahradě, a občas se některá dírou v plotě zatoulala buď k Arnovi nebo k sousedům na opačné straně. Bylo mu to fuk, stejně jako rozbité ploty nebo jako soužití s ostatními v ulici. Kohouta, který ty slepice roky obskakoval, našel jednou ráno po smrti, takže obratem pořídil nového kabrňáka. A ten se nežinýroval nejen s kvočnami, ale ani s kokrháním.

„Pistoli jsem odevzdal s uniformou,“ ucedil Arno. „Kdyby ne, tak už je dávno po problému.“

Vilda odemykal modrý renault, který stál před garáží.

„Jdeš do krámu? Můžu tě hodit.“

„Díky, ale ten kousek se klidně projdu,“ řekl vousáč. „A vůbec, nejedeš dnes nějak pozdě?“

„Pozdě? Myslíš do práce? Je sobota, člověče. Ale chápu, že vám penzistům už všední dny a víkend splývají,“ usklíbl se muž.

Arno se té poznámce jen zakřenil. S Vildou je od sebe dělil sotva měsíc, na základce spolu seděli v jedné lavici.

„Taky bys mohl do penze, kdybys chtěl. Jenže Lucka ti to nedovolí, protože by s tebou doma nevydržela. Tak kam teda jedeš, když ne do práce?“

„Do Hradce. Nejdřív ke švagrovi, pak do nákupáku se seznámem. Tak zatím.“

Muž nasedl do auta, ledabyly mávl a poté nastartoval. Zatímco vůz mizel směrem k návsi, vousáč se vydal v jeho stopách. Do obchodu to měl pár set metrů, chodil tam touhle dobou pravidelně každý den, samozřejmě kromě neděle, kdy bylo zavřeno. Vlastně tam většinou nic ani nepotřeboval, lednici měl doma obvykle plnou. Ale ta procházka se stala jednou z jeho pravidelných rituálů, když se loni v létě do Lhoty přistěhoval. Tedy spíš vrátil, po dlouhých letech ve městě, které po většinu života považoval za svůj domov. Jenže se pletl, doma byl tady. Vlastně to nemohlo dopadnout jinak, protože když rodiče krátce před

osmdesátkou zemřeli, zůstal mu na krku dům. V Hradci ho nic nedrželo, což si měl možná uvědomit už dávno.

Cestou do obchodu minul dva nebo tři lidi, pozdravili se, ale nějak nebylo o čem mluvit. Vešel do krámu, neměl s sebou ani tašku, protože nepočítal s velkým nákupem. Pomalu procházel mezi regály a přemýšlel, na co má chuť.

„Mám čerstvý škvarky, strejdo!“ zavolala na něj od pokladny Dana. Usměvavá čtyřicátnice s účesem na mikádo byla dobrou duší podniku. Taky jeho srdcem, plícemi a vším ostatním. Arno si nevzpomínal, že by někdy za pultem viděl někoho jiného. Vlastně jen jednou, když Dana na tři dny onemocněla a zastoupila jí její máma, která byla tou dobou už pět let v důchodu. Ta ale ani neuměla s kasou, prostě jen zapisovala, co si kdo bere.

„Škvarky?“ zopakoval po ní teď Arno. „A kde?“

„Ještě jsou vzadu, přivezli je před chvílí. Ale vezmi si k nim dnešní chleba, jinak je to jen půl radosti!“

K čerstvým škvarkům musí být čerstvý chleba, to je jedna z přírodních zákonitostí, díky nimž je svět ještě v pořádku.

„Co Aneta? Neříkals, že teď někdy přijede?“

Dana se neptala jen tak, vážně ji to zajímalo. I když byla o pár let starší, s Arnovou dcerou si vždycky měly co povědět.

„Už brzy,“ odvětil vousáč. Co taky říct, když to sám ještě nevěděl nijak přesně?

Zastavil se na konci jednoho z regálů a tam si začal prohlížet sortiment.

„Ty máš psa, strejdo?“

Dana držela v dlani sáček se škvarky a koukala na Arna u zvířecích konzerv.

„Dopoledne si jedu pro štěně,“ řekl. „Úplně jsem na to ale zapomněl. Teda na to, že už je sobota. Kdybych před chvílí nepotkal Vildu, měl bych celý den pátek.“

„A pro jaký štěně? Ke komu?“